

ஐக்கிய இராச்சியம் நிலையம் புதியது எனக்கு, எந்த பஸ் எங்கு நிற்கும் என்ற விவரம் தெரியவில்லை. ஒரு ஆளையிடத்தான். “ஏங்கஊருக்கு எந்த பஸ் போகும்?” அவர் ஏதோ ஏற இறங்க பார்த்து விட்டு “தோ அந்த பஸ் தான் நிறைய பஸ் உங்க ஊருக்கு இருக்கு”.

நண்பருடைய திருமணம் என்பது கிலோ மீட்டர் தாண்டி இருந்தது. பெரும்பாலான ஊர்கள் போலவே இதுவும் ஒரு 5 கிலோமீட்டர் தாண்டினாலே கிராமத்தினை கொண்டிருந்தது. காலையில் வகை சீக்கிரம் எழுந்து கிளம்பினேன். வரும் போது பிளாட்டுகளாகப் பட்ட விவசாய நிலங்கள் கண்ணை உறுத்தின. கிராமங்களில் பானப் பீடா கடகைகள் புதியதாய் மூளைத்திருந்தன. விவசாய நிலங்களில் வறுமையின் கவிதை வறண்டு போய் இலக்கியம் எழுதிக்கொண்டிருந்தது. கட்ட வலை செய்பவர் என்பதால் கண்டிப்பாக போக வேண்டிய அவசியம். அந்த ஊர் பெரிய நகரம் இல்லை, கிராமமும் டவுனும் கலந்திருந்தது.

கொஞ்சம் பெரிய மண்டபம் தான், ஒரு வழியாய் கலாணத்தில் சாப்பிட்டுவிட்டு எஸ்கேப் ஆகி இப்போது பஸ்டாண்டில் நிற்கிறேன். அந்தப் பெரியவர் காட்டிய பஸ் சனென்று கொண்டிருந்தது. நான் செல்ல வேண்டிய ஊருக்கு தொடர்ச்சியாக பல பரேந்துகள், சரி ஒரு டீ சாப்பிடலாம் என்று பரேந்துகளாகப் பின்னால் இருந்த டீக்கடகைக்கு என்கைகள் ஓடின.

ஒரு பரேந்துக்குப் பின்னால் ஒரு பையனும் பொண்ணும் பசிக்கொண்டிருந்தனர். பார்ப்பதற்கு கல்லூரி படிப்பவர்கள் போல பையனை மாட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

டீயினைக்குடித்து விட்டு தயாராக இருந்த பஸ்ஸில் ஏறினேன். கட்டடம் முக்கால்வாசி இருந்தது, கண்ணாடி பக்கம் கிடகை கவில்லை. இருபெரிய மனிதர்களுக்கு மத்தியில் தஞ்சம் புகுந்தேன்.

Written by தமிழ்நாடு

Thursday, 11 March 2010 20:59 - Last Updated Thursday, 11 March 2010 21:02

ஓர் பண்ணை முன் படி வழியாக பஸ்ஸில் ஏறி வந்து என்னுடைய இருக்கைக்கு இடது புற இருக்கையில் அமர்ந்தார். எங்கயோ பார்த்த மாதிரி இருந்தது, அதான் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால பஸ்ஸிற்கு பின்னாடி பாத்ரம் அதோன். யாரோ என் இருக்கைக்கு பின்னிருக்கையில் உட்கார்ந்தது போலிருக்கவே திரும்பினேன். அட வளியே பார்த்த அந்தப் பையன்.

பஸ் கிளம்ப ஆரம்பித்தது. அந்தப்பண்ணை அவனிடம் பசிக்கொண்டிருந்தார் ” ஏய் சும்மாவே இருக்கமாட்டியா? ஏன் இப்படி பண்ணுற, உன்னல்லாம் என்ன பண்ணுன்னே தெரியல” ஏதோ பண்ணை தகராறு செய்பவன் என நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். “என்னை நீ மாட்டி வுட்டுருவ, லீ வு வறே சொல்லிட்டனே போடா” என்றபடி அந்தப்பண்ணை சகைகை காட்ட அவன் அப்பண்ணை போட உட்கார்ந்தான்.

பிரைவர் பிவிபியைப்போட்டார் “அழகாக சிரித்தது அந்த நிலவ”என்பாடத்தொடங்கியது அது. ஊர்கதை உலகக்கதை எல்லாம் பசே ஆரம்பித்து அவள் தோள் மீது சாய்ந்து கொண்டான்.

பஸ்ஸில் எல்லோரும் தன்னதைத்தான் பார்க்கிறார்கள் என்ற மானம் கொஞ்சம் கட்ட இல்லாமல் சத்தம் போட்டு பசிக்கொண்டு, கைகளை மூறுக்கிக்கொண்டு சட்டைகளை செய்து கொண்டுவந்தார்கள். மிஞ்சிப்போனால் ரெண்டு பரூக்கும் 17 இல்லன்னா 18 வயசுதானிருக்கும். நான் மறே கொண்டு இதை பார்க்காது கண்ணை மூடி துங்குவது போல் இருந்தேன்.

Written by தமிழ்நாடு

Thursday, 11 March 2010 20:59 - Last Updated Thursday, 11 March 2010 21:02

அன்றாடம் பஸ்-ல் இப்படி ஒரு ஜோடியாவது பாக் கறனே, அன்னகைக்கு பஸ் ஸ்டாண்ட்டுல பையன் பக்கத்துல உக்காந்துகிட்டிருக்குற பொண்ணுஅப்பெண் சிரிச்சுகிட்டும் போன் பசிகிட்டும் இருந்துச்சு. அப்புறம் போன வாரம் பிரவாசிங் சென்டர்ல ஒரு ஜோடி மூத்தம் கொடுத்துகிட்டும் இருந்துச்சு, நான் பாதியில பிரவாசிங்க விட்டுட்டு வந்தனே. யார் பாத் நமக்கென்ன நாய் மாரி ஊர் மயேஞ்சுகிட்டும் இருக்குங்க. சென்னையில் நிறய நடக்கும் ஆனா இப்ப சிறு நகரத்துல கட்ட சிலத்துங்க ஊர் மயேஞ்சுகிட்டும் திரியுதுங்க.

எந்த நம்பிக்கையில் தான் ஒருபெண் அல்லது ஆண் காதலிக்கிறான்/ள். ஒருவனைப்பற்றி மூழ்மையாக திரியாமல் எதைப் பார்த்து, எதை வதைத்து ஊர் சுற்றுகிறார்கள். கட்டிடால் காதலிக்க உரிமையில்லையா என்கிறார்கள். மூதலில் இவர்கள் செய்வது காதலா?

இவர்களில் பெரும்பாலோர் திருமணம் செய்வது இல்லலை.

தன் காதலுக்காக போராடுவது கிடையாது. வீட்டிற்குத் திரிந்து விட்டது என்பதெல்லாம் ஒரு சாக்கு, ஒருத்தியை விட்டால் இன்னொருத்தி என்று ரயில் ஓடிக் கொண்டே இருக்கிறது. எனக்கு ஒரு விருப்பம் இப்படிப்பட்ட ஜோடியிடம் கடைக்க வண்டும் “காதல் என்பது என்ன?”. ஆனால் இவர்களைப் பார்த்தால் தானாகவே ஒரு அருவறுப்பு வந்து விடுகிறது.

எவன் பார்த்தால் என்ன? நான் மூத்தம் கொடுப்பனே, பஸ்ஸில் எல்லா சட்டையுமே செய்வனே என்பவனை ஒரு காதலனாக பார்க்க முடியுமா? அல்லது ஒரு விபச்சாரியாக பார்க்க முடியுமா? நாய்களைப் போல தன் உணர்ச்சிக்கு வடிகால் எல்லா இடங்களும் தாராளமாக இருக்கின்றன.

Written by தமிழ்நாடு

Thursday, 11 March 2010 20:59 - Last Updated Thursday, 11 March 2010 21:02

திரைப்படங்கள் இப்படி ஊர்மயேவதை கலாச்சாரமாகக் குகின்றன, “எதிர்ப்பற்றியும் கவலை இல்லாதது எனக்கு என உணர்வுதான் முக்கியம்” மற்றவர்கள் ஏதாவது நினைத்துவிட்டால் என்ற எண்ணம் தவிர இல்லாததாகிவிட்டது. “மனிதனை உள்ளுணர்ச்சிகள் தான் வழி நடத்த வேண்டும், அறவுணர்ச்சிகள் அல்ல” இந்த மாபெரும் கருத்தலை னாவின் தளத்தில் பதித்தது போல ஞாபகம்.

நித்தியானந்தனையும், காஞ்சி சங்கரனையும் ஏன் தவிராதனையும் கட்ட உள்ளுணர்ச்சிகள் தான் வழி நடத்துகின்றன. பின் நவீனத்துவவாதிகளை எது வேண்டுமானாலும் வழி நடத்தட்டும். உங்களின் உள்ளுணர்ச்சிகள் எங்களின் அறவுணர்ச்சியை பாதிக்கும் போது என்ன செய்வது? உங்களுக்கு அறவுணர்ச்சி தவிர இல்லாமலிருக்கலாம் நாங்களும் அறவுணர்ச்சியற்று இருக்க வேண்டுமென்பது அராஜகமாக இல்லையா?

ஒரு விஷயத்தில் பின்நவீனத்துவவாதிகள் பெருமளவு கொள்ளலாம், இதோ இங்கே இளைஞர்களை உள்ளுணர்ச்சிகள் தான் வழி நடத்துகின்றன.

சுயநலத்திற்கு யாரைப்பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை, ஏன் தன்னையெதிர்ப்பற்றியும் கட்ட. உன் உரிமையெதிர்ப்போகிறதென்றால் உனக்கேன் அக்கறை நான் மானங்கெட்டு வாழ்வது என உரிமை என்றாகிவிட்டது / இல்லை என்றாகப் படுகிறது, /பட்டுவிட்டது.

இவ்வாறுகதைப்பற்றி பச்சோதே, உழைத்து இந்த சாலையை அமைத்தார்கள்

<http://kalagam.wordpress.com/2010/03/11/பாலியல்-காதலர்கள்-நுகர்/>